

Metsaannid

Kodanik Männikese isiklik abikaasa käis muudkui peale, et kõik teised inimesed käivad metsas ja koguvad talvevarusid, kuid Männikestel on kõik riiulid tühjad ning talvel pole midagi võtta.

"Sa mõtle ise", ütles kodanik Männikese abikaasa. "Lähed alla keldrisse ja tood üle maasikamoosi. Purgil on etikett, et tuhande üheksasaja kaheksakümne teise aasta toode ja korjatud Vaivere raiesmikult. Teed kaane lahti ja ja missugune aroom lööb vastu! Peale selle tulevad meelde ilusad linnulaulud seal raiesmikul ja lillede õitsemine, kuid meil ei ole midagi. Sa muudkui istud nende Otude ja Liudega Hiiu Õllepalees. Läheks parem metsa ja korjaks marju või seeni. Viiks need Otud ja Liud ja Ilmarid värske õhu kätte, nad saaksid ka elada täisverelist elu!"

Kodanik Männike püüdis küll tõestada et Hiiu Õllepalees ei ole istekohti ja just seal keeb täisvereline elu, kuid teda ei võetud kuulda.

"Istute jah, ütles naine. "Ma olen ise sealt mööda käinud ja näinud, kuidas te olete seal lasipuul reas nagu kanad õrrel. Aga nüüd lähete metsa ja asi küps"

Kodanik Männike tahtis öelda, et see ei ole mingi lasipuu, vaid piirdetara, et keegi auto alla ei jookseks. Ta tahtis veel öelda, et Hiiu Õllepalees kohtab väga huvitavaid inimesi ja kuuleb vapustavaid elujuhtumeid, kuid pidas paremaks vait olla. Naise käitumise järgi otsustades oli kodanik Männikesele selge, et metsaminekust ei pääse. Seepärast läks ta Nurme peatusesse ja kõlistas Otule.

"Otu, nüüd tuleb meil metsa minna!" ütles kodanik Männike. "Kas kohe?" küsis Otu. "Mina kohe ei saa, mul on see Zaporozžetsiga kolmas naine siin ja see ei lase mind kohe ära, tal on niisugune nägu peas." "Kohe ei ole vaja" ütles kodanik Männike, "me lähme nädalavahetusel. Ma helistan Liule ja Ilmarile ka". Kodanik Männike helistas Liule ja Ilmarile ka ja nemad olid nõus, et vaheldus või nii. Nad olid nõus ka marju ja seeni korjama.

"Põldmarjadest saab väga hea veini" ütles Ilmar. "Pihlakaveinil pole ka viga, aga põldmarjaveini võib juba siis juua, kui see veel mulksub."

"Seentest pean ma üldiselt lugu," ütles Liu. "Iseäranis head on puravikud marineeritud peast, aga siis läheb palju valget viina üles. Ilma valge viinata on patt puravikke süüa. Väga head on ka kuuseriisikad omas mahlas. Kuseriisikaga võib isegi konjakit juua. Aga mõned seened, nagu osad heinikutest, ei kõlba viinavõtmise juurde ülepea. Sa lähed üleni lillaks nagu värske poodu või elukutseline alkohoolik. Mina ükskord olin. Kukesened on ka head, kui kohe praadida ja juhtub head kuiva veini olema. Aga need rohelised, valged ja sinised kärbseseened ei kõlba kuskile. Need võtavad hinge välja."

Siniseid kärbseseeni ei ole olemas," vaidles Ilmar.

"On küll," ütles Liu. "Varem ei olnud ka siniseid kartuleid olemas, aga nüüd on. Kui sa oled ühe sinise ära söönud, küll sa siis tead."

Kodanik Männike ütles, et ei maksa vaielda, ega nemad ei lähe metsa mitte sakusmendi või veini pärast, vaid selleks et koguda metsaande talvevarudeks. Üleüldiselt lepiti kokku, et reedel siirduvad nad metsa, kuna on head soojad septembrikuu ilmad ja talvevarusid tuleb koguda.

Reedel paiskas üks kodanik Männikese tuttav neid oma Mercedes Benziga Hageri taha ürgmetsadesse, kuskile sinna Tursaaru mäe kanti. Kõigil neljal olid vägevad korvid ja tohutud seljakotid kaasas ja kodanik Männike oli tellinud oma kontori Žuki pühapäeva õhtuks kõiki neid metsaande ära tooma. Öömajal pidid mehed käima Vanalepa talus, mis oli eelnevalt kokku lepitud.

Aga esialgu Vanalepale ei mindud, kuna Otu ütles, et ilmad on veel ilusad, siinsamas Tursaaru mäel asub hea kobe heinaküün, vaata taevatahti ja kuula ööbikulaulu. Mispeale Ilmar õiendas, et ööbikud ei laula sügisel ja on läinud ära lõunamaale.

"Sul ei ole fantaasiat" ütles Otu. "See ongi sinu kõige suurem viga. Ega see ööbiku laul iseenesest ei olegi kõige tähtsam, vaid ettekujutus ööbiku laulust. Võib olla ka kägu, mis tähtsust sel on!"

"Kägu ei ole kah praegu," ütles Ilmar.

"Siis ei aita muud midagi, kui tuleb anda sinist kärbseseent, on õige ninatargaks läinud," ütles Liu.

"Ärge riielge, vaadake parem, kui ilus loodus," ütles kodanik Männike. "Lähme metsa talvevarusid hankima!"

"Enne tulge siia," ütles Otu. "mul on purk marineeritud puravikke"

"Ma ütlesin kohe, et puravikud võtavad palju valget viina üles," ütles Liu.

Lõke tehti maha, teevesi pandi küüni ette keema, seljakotid sõlmiti lahti ja pidu läks käima, hoolimata kodanik Männikese arglikest protestidest, et ei maksa ja vara veel ning võiks korjata metsaande.

Tähed särasid juba ammu pilvitus taevas, kui Otu ütles, et nüüd on tema küps korjama seeni, murakaid, ananasse, kitsemampleid, sojaube ja hamstreid.

Teised püüdsid teda tagasi hoida, et on juba hilja ja lähme homme hommikul, kuid Otu ei kuulanud. Ta murdis maha kaks küüni taga kasvavat sangleppa ja ütles, et on ise tark ja Ilmarile ta kere peale ei anna, sest Ilmar on ikkagi tema sõber, kellega on koos palju raskeid momente koos üle elatud. Ja siis ta läks nii et võsa rägises.

Siis sõi Liu vähe veel puravikke ja jõi mida tarvis ning ütles, et ega tema pole mehest madalam. Ta võttis oma seljakoti ja läks Otule järele. Ilmar ütles, et tema ei jäta oma sõpru hädas maha ning kadus samuti.

Kodanik Männike jäi küüni juurde lõkkeäärde suure häälega nutma, et nüüd on ta sõpradest ilma, sest kiskjad loomad söövad tema väetid kaaslased ilmtingimata ära või teevad kurjad inimesed neile otsa peale.

Kodanik Männike oli kuulnud, et osoon teeb harjumatu inimese hulluks, kui pole enne saanud. Istuvad seal linnas ilma hapnikuta, näe, mis juhtub, kui värske lufti kätte saavad!

Järgmisel hommikul marssis kodanik Männike lähima telefoni juurde ja helistas igale poole, et metsloomade poolt on ära murtud ja muul viisil surma saanud ning röövlite poolt täitsa ilma põhjuseta ära tapetud Hageri taga Tursaaru mäe piirkonnas kolm elujõulist meesterahvast.

Ometi ei võetud tema hädahüüdeid kuulda ja vastati külmalt, et küll nad välja tulevad, mis näitab ükskõikset ja külma suhtumist, nagu võiks nii kohutavalt hukkunud inimene tagasi tulla.

Kodanik Männike korraldas siis otsimised omal käel, kuid ei leidnud kedagi. Ta otsis kolmapäevani välja ja siirdus siis linna tagasi, et pöörduda kõrgemale poole sõprade surma asjaolude uurimiseks.

Esimene, keda ta linnas nägi, kui Hiiu Õllepaleest läbi astus, oli Ilmar.

"Saa tuttavaks," ütles Ilmar. "See on Anneli. Me kohtusime Tursaaru taga metsas ja nüüd tulevad pulmad."

Kodanik Männike kutsus Ilmari nuka taha ja ütles, et ei maksa pulmi teha, peab hakkama kohe jälle lahutama.

"Ma olen aumees," ütles Ilmar. "Ma ei näinud pimedas, aga ma olen aumees".

"Praegusel ajal ei saa sa kõigi naistega abielluda kellega sa oled olnud aumees," ütles kodanik Männike. Kuid Ilmar kordas ikka ja ikka, et tema on aumees.

Kodanik Männike küsis, kus Liu ja Otu on. Otust ei teadnud Ilmar midagi, võis olla hukka saanud, kuna polnud välja ilmunud ja Hageri taga olevat karu nähtud, kes on kole murdja loom ning käib ainult kahel jalal. Aga Liu on Liidivere külas koduväiks. Kasvatab nutriaid, peab viit lehma, kahtteist siga ja sada lammast, kuid silm on peal ja püütakse kinni.

Otu jäigi kadunuks kuni oktoobri lõpuni. Siis ilmus välja, kole ja üleni karvane. Tal oli metsas olnud nii hea elu, et ei tahtnudki ära tulla, aga külm oli hakanud.

"Ma olen nüüd täiesti teine inimene ja jäängi kaineks," ütles Otu. "Tuleval aastal lähme kohe metsa, kui kevad tuleb. Vaat see on alles elu."

"Kevadel ei ole metsast midagi saada," ütles Ilmar.

"Metsaande on alati," ütles Otu ja lubas Ilmarile tappa anda, kuigi on oma sõber ja palju raskeid hetki koos läbi elanud Hiiu Õllepalees ja mujal peenemates kohtades."